

Za Jankem Blahou-nekrolog Olina Kopunce

Za Janem Blahou.....

Přiznám se, že nevím jak začat. A vůbec se mně nepíše tato slova lehce...

S Jendou Blahou jsme se znali pěknou řádku let, prakticky od mládí. Potkávali jsme se ve městě, pojila nás láska k folkloru, k historii, udělali jsme si čas na klukoviny a ty nás neopouštěly ani v pozdějším věku. Honza byl veselá kopa, člověk nezištný, zapálený pro lidové umění. A dá se říci, že tomu vlastně podřídil celý svůj život. I ten soukromý. Neznám většího nadšence a obětavce, který na své náklady a ve svém volném čase se věnoval těm nejmladším zpěvákům a tanečnickům. *“Pane Blaha, pane Blaha, vemte aj nás na tu soutěž....”*, bylo slyšet od děcek z Nivnice, Korytné, Uh.Brodu a jeho milovaného Strání. Potkával jsem jej na soutěžích dětských zpěváků, a jeho zpěváčky později v řadách muzikantů, už i se svými dětmi, rovněž dobrými zpěváky, a zase u toho byl Honza Blaha. Jsou to generace nositelů lidového umění, namátkou vzpomenu jen rozvětvenou rodinu Bruštíků ze Strání. „Kam nevede dráha, doveze vás Blaha“..., to byla jeho okřídlená věta, kterou znal z Olšaváků kde, kdo.

A ta slova také Honza plnil. Pamatuji, jak mně vozil v roce 1968 a 69 na vojnu, tedy lépe řečeno z vojenské základní služby do seminářů souboru Olšava. Samozřejmě, že na černo, jak jinak. Byla to dobrodružství za všechny prachy, a je zajímavé, že jsem nikde nechyběl. Jak jsme to tehdy dokázali, ani nevím. Jenda si na tom zakládal, že zase udělal něco „dobrého“ pro vlast. Každopádně, alespoň pro něj byla ta zkouška souboru důležitější, než nějaká vojna v Novém Městě nad Váhom. Pravidelně jsme se setkávali u něj, nebo u nás doma, řešili opravy mého rodného domu - Jenda byl stavař. Nezapomněli jsme zabrousit opět k folkloru a v poslední době jsme se setkávali i na pravidelných schůzkách Uherskobrodských patriotů. Miloval své město, miloval jeho památky, zvláště ty sakrální, které se snažil i se svojí stavařskou firmičkou obnovovat a zušlechťovat. Však se podívejte na zvoničku na Maršově, nebo na kapličku sv. Václava na Prakšické ulici, kapli ve Veletinách. Opravil nespočet Božích muk a křížů, byl to jeho život i jeho přesvědčení. Celý svůj život tak dělil mezi práci a lidové umění, vlastně ani nedělil, vždyť ta jeho práce byla také kus lidového umění. Potkávali jsme se ve Strážnici, na Kopaničářských slavnostech, ve Východné, Těrchové, na všech těch lidových slavnostech, kde ožívají prameny živé vody lidského umu. Naposledy jsme se viděli v Amfiku Bukovina v Popovicích, kdy mně opět pomohl přivést účinkující až k podiu. A zase jsme šaškovali a smáli se, jako mnohokrát před tím.

Měl ještě jednu velkou lásku, motorku. Potkali jsme se na Žitkovských kotárech, na Javořině, sjížděl ty nejhorší úseky polních cest a okresky. Brblal jsem mu, že už má nějaké ty roky a autem, že je to pohodlnější. Nedal si říci. Vždy mně odbyl s tím, že kam to auto zaparkuje, třeba ve Strážnici, kde je stále plno, a že motorka je pohodlnější a rychlejší... Bohužel, stala se mu osudnou v sobotu 30. června 2012, za pár měsíců by se dožil sedmdesátí let.